

言
え
な
ら
う
ち
に
さ
よ
な
ら
も

Kým sa
stihnem
rozlúčiť
Tošikazu
Kawaguči

Štvrtý diel obľúbenej
série o kaviarňach,
ktoré umožňujú
cestovať v čase

Ljndeni

Kým sa stihnem rozlúčiť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Tošikazu Kawaguči
Kým sa stihnem rozlúčiť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

さよならも

言えないうちに

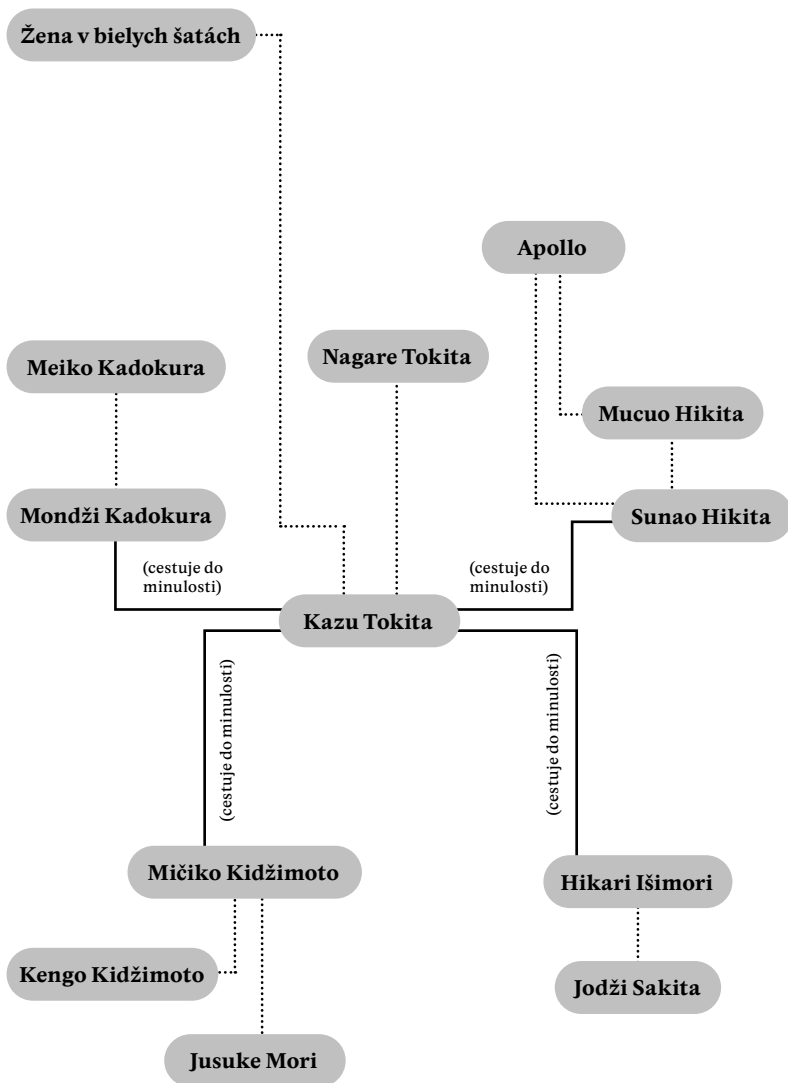
Kým sa
stihnem
rozlúčiť
**Tošikazu
Kawaguči**

Preložil Viliam Nádaskay

Ljndeni

*Ak by ste sa mohli vrátiť do minulosti,
s kým by ste sa chceli stretnúť?*

MAPA VZŤAHOV

OBSAH

Prvý príbeh

Manžel | 13

Druhý príbeh

Rozlúčka | 45

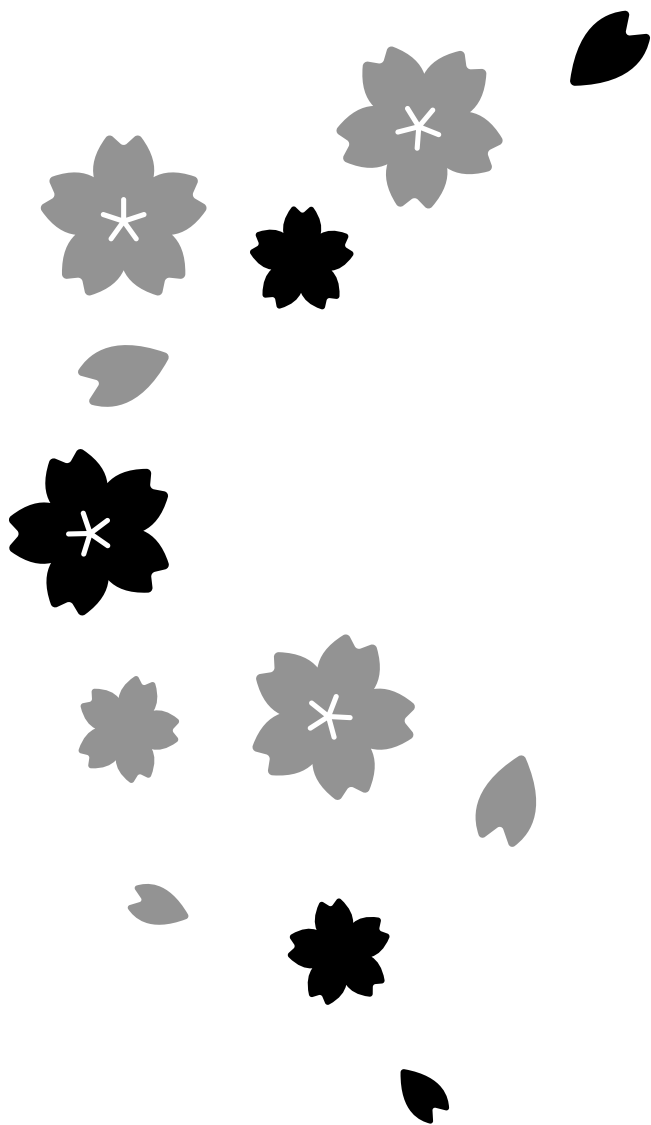
Tretí príbeh

Požiadanie o ruku | 73

Štvrtý príbeh

Dcéra | 115

Poznámka autora | 141

PRVÝ PRÍBEH

Manžel

„Takže prítomnosť sa naozaj nedá nijako zmeniť?“

Mondži Kadokura spýtavo naklonil prešedivenú hlavu. Z vlasov sa mu pritom spustil lístok z višňového kvetu a pomaly dopadol na zem. Kaviareň osvetľovali iba lampy so sépiovými tienidlami, v ich slabom svetle žmúril do svojho zápisníka tak zblízka, že tvár takmer pritláčal o stránky.

„Čo to vlastne znamená?“

„Nuž, vysvetlím to takto...“

Na Kadokurovu otázku odpovedal Nagare Tokita, obrovitánsky, vyše dvojmetrový muž s dlhými, úzkymi očami. Bol majiteľom kaviarne a vždy chodil oblečený v bielej kuchárskej rovnošate.

„Pozrite sa napríklad na túto pokladnicu. Len ťažko by ste v Japonsku našli starší kus. Vraj je neskutočne vzácna. Mimo chodom, aj keby v nej nič nebolo, vážila by štyridsať kíľ, aby ju nikto nemohol len tak ukradnúť. No predsa len si predstavte, že by ju jedného dňa ukradli.“

Nagare plesol dlaňou po pokladnici na pulte.

„Určite by ste sa potom chceli vrátiť do minulosti a pokladnicu kamsi skryť alebo poveriť niekoho, aby ju strážil, aby ju nikto neukradol, všakže?“

„Isteže, to dá rozum,“ prikyvoval Kadokura.

„Lenže to sa skrátka nestane. Akokoľvek by ste sa snažili zabrániť krádeži, zlodej by sa do kaviarne vždy nejakým spôsobom dostal a pokladnicu, schovanú alebo neschovanú, by ukradol.“

„Fíha, fascinujúce. Ako to vedecky uchopiť? Zaujímam sa tu o kauzálny vzťah, ak mi rozumiete. Akýsi efekt motýlieho krídla.“ Kadokura vzrušene hľadel na Nagareho.

„Efekt motýlieho krídla?“

Tentoraz naklonil zmätene hlavu Nagare.

„Teóriu o efekte motýlieho krídla predostrel meteorológ Edward Lorenz v roku 1972 v prednáške pre Americkú asociáciu pre pokrok vo vede. V japončine máme príslovie v podobnom duchu. *Keď fúka vietor, debnárom sa darí.*“

„Hm, oukej.“

„Lenže to, že sa prítomnosť nemení, nie je efekt. Skôr náprava, nemyslíte? Ak je to tak, efekt motýlieho krídla neprichádza do úvahy. Je to čoraz viac fascinujúce,“ hundral si nadšený popod nos a čosi zapisoval do zápisníka.

„Pravdupovediac, každému sme vždy hovorili len toľko, že *to je jednoducho pravidlo*, všakže, Kazu?“ Nagare sa pre podporu obrátil na Kazu Tokitu stojacu vedľa neho.

„Áno, je to tak,“ odvetila Kazu a ani nezdvihla zrak.

Kazu bola Nagareho sesternica, v kaviarni pracovala ako obsluha. Mala na sebe bielu košeľu, čiernu vestu a čašnícku zásteru. Mala peknú, bledú pleť a oči dlhé a úzke ako mandle, no nič na nej vyslovene nevytŕčalo. Ak by ste na ňu vrhli rýchly pohľad a zavreli oči, jej tvár by ste len ťažko opísali. Dokonca aj Kadokura musel nasledovať Nagareho pohľad, aby si uvedomil, že tam stojí ešte ktosi. Jej tieň bol nejasný, jej prítomnosť nevýrazná.

Tvárla sa neurčito a čistila pohár.

Do rozhovoru skočila Fumiko Kijokawa. „Čiže, pán profesor Kadokura, za kým ste prišli do kaviarne?“

„Toho profesora môžete vynechať, slečna Kijokawa. Už nie som akademik.“ Rozpačito sa usmieval a škrabal si hlavu.